

343.54



Szerző

Cím

Éjjel a szigeten.

Hely

5

Idő

1913

Forrás:

Magyarország

Személy

Pop.

1913 VIII/25

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

— **Éjjel a szigeten.** Ha leszáll az éj és a Margitsziget fái sötétkék színből észrevétlenül feketébe usznak át, ha lassan a fényes, vacsorázó publikum is hazatér és a fehér ivlámpák egymásután kialusznak, bolyongtál-e már ilyenkor a sziget néptelen utain, nyájas olvasó? Bizonyára nem bolyongtál még, mert ha szolid ember vagy, éjfél felé hazatérsz aludni, ha nem vagy szolid ember, kávéházba mégy, vagy nyári mulatóhelyekre vagy más vidám társaságba, de a sziget homályos utain aligha maradsz. Legföljebb elképzeled magadban, hogy milyen szép, poétikus és hangulatos lehet az éj itt, a bokrok mentén, hol virrasztó kis tücskök muzsikálnak megható éjjeli zenéket. Elgondolod, hogy a csöndben, a varázsos éjszakában, ködfátyol lepelben a költészet muzsája lépked a pázsiton, olyan halkán és könnyedén, hogy a fű meg sem hajlik a lába alatt és meg-megáll néha, hogy dus fa vastag törzséhez támaszkodva elmerengjen a természet rózsás illatain. A lombok között bizonyára a holdvilág bukkan elő néha és ezüstforintokat hint az utakra, hol egy-egy elhullott levél zörren meg olykor a lépkedő lábak alatt. Milhen szép lehet — gondolod te — ilyenkor itt járkálni egy bájos kis leánykával, aki szerelmes szívével virágos idilleket sző és kart karba öltve, suttog velünk a világ rejtelméről, az elhagyott bokrokat surolva a szoknyája szélével és egészen, egészen zavartalanul. Nyájas olvasó, ha ilyenformán álmodozol, sajnálatosan tévedsz. Akik már járkáltak ilyen időben a Margitszigeten, merőben más dolgokat mesélnek. Meg ne próbáld valahogy, hogy forró szerelmi vallomásozat a szigeten rebegd el egy szőke hajzatu fülecskébe, mert megjárod. Mert

ha leülnél a padra és közel húzódnál valakihez, hogy puha kezecskéjét gyöngéden megsimogassad, szeméd mámoros álmokba borul és ajkaidról akadozva hull a szó, egyszerre, váratlanul és meglepően egy félelmetes alak toppanna eléd. A félelmetes alak nem kísértet és nem a fák szelleme, de azoknál sokkal rosszabb: rendőr. Nagyon megijednél ekkor, mert furcsának találnád a dolgot: sem a zord lépéseket nem hallottad, sem a kard csörgését, sem a közeledő alakot nem láttad az uton és mégis előtted áll, teljes pompájával, fényes sisakkal a fején és csillogó számmal a gyomrán és szigorú pillantásokat lövell feléd. Még jó, ha még nem szólit és igazolásra nem kér föl. Hogyan került ide a rendőr ilyen észrevétlenül? — töprengsz sokáig kíváncsian. A magyarázat nem nehéz. A rendőrök, kik a Margitszigetet éjjel, nem a betörők és nem a gyilkosok, de egyenesen az idillek ellen elárasztják, a fűvön járkálnak macskaléptekkel. Ott leselkednek a bokrok mögött, görnyedezve surrannak egyik fától a másikig és várják az áldozatokat, akikre teljesen váratlanul csapnak le, úgy hogy a pázsitról, közvetlenül a pad mellett kilépnek az utra. Ha erkölcsös fölfogásu vagy, ezek után így szólsz magadban: Nagyon helyes dolog, végre is nem volna türethető, hogy az ifjui szívek a sziget sétányain bogozzák regényeiket és ha már a szülők árgus szeme elől elszöktek, ne kerüljék ki legalább a rendőrök szigorú, ellenőrző tekintetét, azonban, — ezt mindenkinek el kell ismernie — nagyon helytelen, hogy a rendőrök a féltve őrzött pázsitokat és virágokat tapossák össze durva és nehéz csizmáikkal. Ha az utakat végigjárják, szemlét tartanak a padok fölött, ugyebár ezt

nem lehet kifogásolni, de a puna, ruves talajon való járkálásnak, bokorban való leskelődésnek nincs semmi értelme. Csak bandukolják szépen a rendőrök a rendes uton, akár döngő lépésekkel és csörtető karrdal, sőt hangos krakogással is...